

LLIBERT FERRI

Ziugànov, trajecte final

“Una desgràcia”, va dir el líder del PC rus, Guennadi Ziugànov, vista l'allau de vots que convertia Lèbed en governador de Kràsnoïarsk, la regió més rica de Sibèria, alhora que col·locava l'ex-general en una posició més que excel·lent per a arribar al Kremlin l'any 2000. No va arribar a dir, Ziugànov, que aquesta desgràcia havia estat possible gràcies al seu electorat, als depauperats creients nacional-patriotes i nacional-bolxevics que, farts de sentir-se traïts, han optat per rescatar Lèbed del silenci i de l'exclusió. Un electorat que es va sentir al límit en contemplar com la Duma erigia Kirienko en primer ministre en una votació secreta sobre la qual es projectaven tota mena de sospites i de conxorxes. Irritació que va anar encara més enllà quan al cap de poques setmanes els patriotes Ziugànov i Jirinovski donaven la consigna de votar, a Kràsnoïarsk, no pas el patriota Lèbed sinó el buròcrata Zúbov, candidat de Ieltsin.

Però, si és cert que Ziugànov volia impedir la victòria de Lèbed a Kràsnoïarsk per frenar un candidat que trepitja el seu territori, també és veritat que el líder del PC va voler evitar fins a l'últim moment l'esgarriós espectacle de la Duma votant Kirienko. Ziugànov estava disposat a afrontar el desafiament que significava la dissolució parlamentària i les noves eleccions i evitar aquella vergonya que ha acabat empastifant tots els escons de l'oposició al ieltsinisme. Fins i tot estava disposat a rescatar l'esperit del 1992 i 1993, llavors que, com a líder comunista i alhora president del Front de Salvació Nacional i del Consell de Forces Nacional Patriòtiques, agermanador de valors soviètic i de l'extrema dreta, feia discursos de resistència a la terrassa de la Casa Blanca cobert pels kalàixnikovs d'un escamot nazi que, per ell, en aquell moment, era sobretot un grup armat patriota que protegia els diputats assetjats per Ieltsin.

Però els seus aliats i barons de fora i de dins del PC, les seves pròpies criatures, no li van permetre noves aventures i Ziugànov va haver d'acceptar, desolat, que el PC que havia somniat i dibuixat com a hereu del PCUS i del lideratge de Lenin havia sucumbit, també, a les tempta-

cions del poder i del capitalisme. Almenys una quarantena de diputats van afanyar-se a votar Kirienko passant per alt la disciplina de grup i el centralisme democràtic. La consigna era d'abstenir-se, però els diputats comunistes agafaven les paperetes amb la mateixa afecció amb què després s'enduïen els sandvitxos d'embotits i de formatge del bufet, segons que expliquen els cronistes parlamentaris.

Alguns van anar a l'urna empesos probablement per la promesa d'un pis o d'un cotxe, però el vot a Kirienko de Iuri Masliúkov, responsable de la política econòmica del partit i antic funcionari del Gosplan soviètic, el del sediciós Anatoli Lukianov, el de l'ex-primer ministre Ríjkov o el dels quadres del Partit Agrari, només s'entén des de les ganes de qüestionar el lideratge de Ziugànov. Aquesta seria també la clau del

descarat col·laboracionisme amb el Kremlin del president de la Duma, Guennadi Selèzniov, que va arribar a prometre a Ieltsin 235 vots favorables. Selèzniov s'ha cregut molt el seu paper de *speaker* elegant i se sent cridat a reconvertir el PC rus en una socialdemocràcia homologable. Un altre dels elegants del partit, l'empresari Vladímir Simago, finançador de no poques campanyes electorals, pot ara venjar-se tranquil·lament de l'incòmode Ziugànov. No han estat pas po-

ques les vegades que el líder ha evidenciat que el radicalisme verbal nacional bolxevic de Simago no era gaire compatible amb la vida ostentosa escenificada en la seva cadena de restaurants, dels més cars de Moscou.

Ziugànov ha acabat pagant la factura del possibilisme que des del seu nacional-comunisme el va portar a acceptar les limitacions de la constitució sense plantejar-se un procés de renovació socialdemòcrata. Sabia que, tot i tenir la majoria parlamentària, mai no governaria i que l'única possibilitat de tocar poder era de pactar amb el sector més mal·leable i neosoviètic del Kremlin, representat pel primer ministre Txernomirdin. Però un cop Txernomirdin despatxat, Ziugànov s'ha quedat sense padrins i el seu lideratge, prim i gastat, ja no serveix per frenar la caiguda vertiginosa del seu PC. La caiguda en la desgràcia.

“La investidura de Kirienko i la victòria de Lèbed a Kràsnoïarsk han fet emergir la profunda crisi que viu el Partit Comunista de Rússia.”